

**HET
VERDWENEN
VERHAAL
VAN
MARCEAU
MILLER**

XANDER

LITERAIRE THRILLER

Proloog

Een bliksemschicht boort zich in mijn brein; de harde klap op mijn schedel doet me wankelen. Ik hang tweehonderd meter boven de afgrond, aan een rotswand die ik goed ken. Mijn nagels krassen over het graniet, mijn handen laten los. Op dat moment besef ik dat alles voorbij is. Uit een verlangen naar uitdaging, misschien uit overmoed, heb ik altijd met blote handen geklommen, zonder zekering. Ik wist dat ik daar op een dag de prijs voor zou betalen.

Eerst zie ik de hemel. Dan trekt in een oogwenk honderd meter rotswand aan me voorbij. Achter de top die ik bijna bereikt had, zie ik nog net een silhouet verdwijnen. Een bekend silhouet. Daardoor is mijn val in de leegte ingezet – de val waardoor ik doodga. Eén gedachte stelt me op een vreemde manier gerust: ik zal mijn zus weer tegenkomen. Twintig jaar geleden is ze verdwenen; bij het opstaan vanmorgen had ik niet kunnen bedenken dat we elkaar vandaag weer zouden zien.

Mijn naam is Marceau Miller, bestsellerauteur. Morgen zul je vlak onder het regeltje ‘Geboren’ op mijn Wikipediapagina kunnen lezen: ‘Overleden: 16 mei 2021 (40 jaar)’. De ironie van het lot is dat ik jarenlang heb geschreven alsof elke dag mijn laatste kon zijn. Ik laat het belangrijkste manuscript van mijn leven achter. Alsof een deel van mij dit moment heeft voelen aankomen en vooruitliep op deze afspraak met het noodlot. Alleen stuurt Magere Hein ons geen aangetekende brief met de datum en het tijdstip. Sarah en de anderen moeten er nu mee verder. Zij mogen ermee doen wat ze willen. Ik ben hun de waarheid verschuldigd.

Mijn lichaam zweeft in de lucht, ik heb nergens meer controle over. De grond komt met een bloedstollende snelheid op me af. Mijn hart krimpt ineen bij de gedachte aan mijn kinderen, Hermione en Benjamin, en aan mijn vrouw, Sarah. Samen hebben we alles opgebouwd.

Ik ontdek mijn pick-up die onderaan de rotswand geparkeerd staat en begrijp dat ik net ernaast te pletter zal vallen. Er gaat niets anders door me heen. Toch schijnt het dat je je leven aan je voorbij ziet trekken in zo'n situatie. We hebben allemaal die nachtmerrie weleens gehad waarbij je in de leegte valt en je je nergens meer aan vast kunt grijpen. Drijfnaat van het zweet word je wakker, met bonkend hart en een naar gevoel dat nog een paar uur aan je blijft kleven.

Ik heb me altijd afgevraagd of ons brein zich vlak voor de fatale klap uitschakelt. Over een paar honderdsten van een seconde weet ik het.

Vijftig meter.

Tien meter.

Duisternis.

Deel één

De val

1

Zaterdag 15 mei 2021

De dag voor de dood van Marceau Miller

Vanaf de schommelstoel op het terras van ons chalet kijk ik op van het boek waarin ik verdiept was. Mijn thee dampst nog. Hier zit ik graag, met uitzicht op het Meer van Genève; het voelt alsof het mijn meer is. In de thrillers die mijn man schrijft, kondigt niets het onheil aan dat zijn personages zal treffen. Het ontstaat vaak in het geniep en raakt je dan als een zweepslag. Ik neem een slokje van mijn Saint James, een zwarte thee met een chocoladeachtige ondertoon, en zet het kopje weer op tafel. Het is zijn twintigste boek, en nog steeds weet hij me te verrassen. Ik begrijp niet alles van Marceau, maar één ding valt niet te ontkennen: zijn succes is terecht. Hij beheerst het thriller-genre als geen ander.

Het geronk van een motorbootje haalt me definitief uit mijn boek. Het bootje nadert de aanlegsteiger aan de rand van onze tuin. Vorige week heb ik dit bootje, dat deel uitmaakt van de vloot van mijn zakenpartner Karen en mij, nog een onderhoudsbeurt gegeven. Het is amper meer dan een opgelapte walnotendop; we zouden het nooit aan onze klanten durven aanbieden. Maar onze kinderen vinden het geweldig. Soms ga ik ermee naar de zaak, varend langs de oever tot aan Yvoire. Dat duurt een kwartier langer dan met de auto, maar het is wel heel praktisch voor als er materiaal mee moet, al pak ik dan ook weleens de oude pick-up van Marceau.

Benjamin is de kapitein van het walnotenbootje. Met zijn tien jaar is hij er al heel handig mee, al vind ik dat hij nu iets te snel op de steiger afkomt. Marceau gebaart iets, vast om te zeggen dat hij vaart moet minderen. Onwillekeurig voel ik opluchting als het bootje zonder botsen langs de steiger glijdt. Ze hebben mijn aanwezigheid inmiddels opgemerkt. Alle drie zwaaien ze naar me. Glimlachend zwaai ik terug. Hermione, onze oudste, staat op de voorstevan en springt op de steiger. Ze vangt de tros die haar vader haar toegooit. Ik kijk aandachtig naar hun verrichtingen. De steiger op palen is niet erg breed; zijn lange houten benen zinken weg in de diepte om daar wortel te schieten in een betonnen voet die bedekt is met slib en groen uitgeslagen steentjes. In dit seizoen, als de zon al zo warm is, zijn de houten planken niet glad, alles gaat goed. Benjamin zet de motor uit en volgt zijn vader en zus.

Ik leg mijn boek weg zonder boekenlegger. Ik heb de bladzijde in mijn hoofd geprent, 40, de leeftijd van Marceau en mij. En op bladzijde 40 loopt het al niet meer zo lekker voor de personages. En dat is nog maar het begin, daar twijfel ik niet aan.

Ik sta op en rek me uit. Het is koel in de schaduw van de pergola op dit terras dat door mijn opa, een meubelmaker, gemaakt is – zijn laatste klus voordat hij een jaar of tien geleden ineens overleed. De buitenkant van het chalet, dat deels begroeid is, geeft deze plek de uitstraling van een vakantiehuisje. De tuin strekt zich uit over een lengte van bijna tachtig meter en is omringd door een verwilderd bos en een haag die ook zijn eigen gang heeft mogen gaan. In het warme seizoen blijft het gazon, dankzij de nabijheid van het meer, lange tijd groen. Het is kortgeleden nog gemaaid en langs de oever omzoomd door een strook grijs zand en kiezels. Ik loop naar de kinderen toe. Benjamin begint al van verre over zijn avonturen te vertellen, maar ik versta hem niet. Hermione komt, net als haar vader, beladen met duikspullen naar boven lopen.

‘Papa en ik zijn wel vijf meter diep gegaan! En ik heb zó’n houting

gezien!’ De gespreide armen van mijn zoon lijken te kort voor die enorme vis.

Als Marceau ter hoogte van mij is, drukt hij een kus op mijn voorhoofd. Op zijn lippen voel ik de koelte van het meer. Benjamin sjort aan zijn mouw; hij wil dat zijn vader het formaat van het wonder met schubben bevestigt. Hermione verrast hem door het petje op zijn hoofd te zetten dat hij achter zich had laten vallen. Ik voel de kwetsbaarheid van dit geluksmoment – net zo vluchtig als een vis die in de diepte verdwijnt. Ik word duizelig, ik ben me ineens bewust van de pijn die ik zou voelen als ik een van hen zou verliezen. Het geluk steekt zomaar zijn hand naar ons uit, maar kan die ook zo weer terugtrekken.

‘Sarah?’

Marceau glimlacht naar me en loopt verder om zich van zijn duikspullen te bevrijden. Ik vang zijn blik, ik heb de indruk dat ik erin teruglees wat ik voel. Maar hij kent de waarde van deze vluchtige momenten als geen ander. Hij heeft al heel wat gebroken scherfjes geluk weer aan elkaar moeten lijmen, als een beoefenaar van kintsugi, die Japanse kunstvorm met gebroken keramiek.

Ik kan met mijn vinger de gouden littekens die zijn herinneringen in hem hebben achtergelaten, bijna helemaal volgen.

2

Zaterdag 15 mei 2021

De dag voor de dood van Marceau Miller

De wijzers van de klok in de woonkamer geven nog net geen acht uur aan. Het vertrouwde getik wordt overstemd door een geluid van buiten. De dag loopt op zijn eind, de lampen van verschillende voertuigen worden gefilterd door de esdoorns langs het pad. Het karakteristieke doffe motorgeronk van de sportauto van Alexis doet de glazen deuren van de oude boekenkast van mijn oma Louise trillen. Even later zie ik door het raam hoe Alexis uit zijn bolide stapt, met een grote grijns op zijn gezicht. Eén bonk zelfvertrouwen. Benjamin rent al om de glimmende auto heen. Alexis grijpt hem vast en houdt hem ondersteboven aan zijn voeten, alsof hij een lappenpop is. Ik hoor hun schaterlach en moet er zelf om glimlachen. Daarna beginnen ze wild te rennen en te krijsen tot ze achter in de tuin verdwijnen.

Marceau komt de trap aflopen, die net weer wit geschilderd is. Wit is de dominante kleur in ons huis. Ik hou van licht. De grote ramen met uitzicht op het meer en de weerspiegeling van de bergen zorgen dat daar geen gebrek aan is. Op de begane grond heb ik het chalet ingericht als een loft: een moderne open keuken met plek voor oude elementen, uitkijkend op de woonkamer en onze grote boekenkast. Een ruime woonkamer met – vooruit, ik geef het toe – misschien wat overdreven veel meubels, maar wel comfortabel en gezellig. Marceau loopt naar de bank waar ik op zit en slaat zijn armen om me heen. Ik

weet dat hij blij wordt van mijn glimlach. Hij beantwoordt die met de zijne, zonder zijn blik af te wenden.

‘Ben je er klaar voor?’ vraag ik.

‘Nooit, voor dit soort feestjes, dat weet je. Ik kruip liever met jou onder de lakens.’

Hij vertedert me, die idioot. Dit is mijn favoriete fase: tussen het moment waarop hij een thriller heeft afgerond en dat waarop hij verdwijnt in een volgende. Hier vind ik hem terug en komen we het dichtst tot elkaar.

‘Waarom doe je het dan toch elk jaar weer?’

‘Het is een ritueel, Sarah. Rituelen zijn essentieel voor schrijvers. Een schrijver zonder rituelen is een dode schrijver.’

‘Ben je soms bijgelovig geworden? Nee, echt. Waar ben je bang voor? Dat je succes dan stopt? Dat je lezers je niet meer leuk vinden?’

‘Tweede punt, knappe dame: een schrijver die niet bang is, is óók ten dode opgeschreven. Je moet altijd schrijven vanuit passie en angst.’

‘Bewaar je mooie praatjes maar voor je volgende interview. O kijk, daar is je uitgever!’

Vroeg, zoals altijd. Édouard Payet, een gezet mannetje, houdt wél van dit soort feestjes. En van mijn geitenkaas-empanada's. Nog even en we kunnen zijn riem niet meer zien onder zijn buik. Hij laat zijn blik over de gevel van het chalet dwalen, alsof hij aarzelt om binnen te komen. Ik weet dat hij het hele huis inspecteert. De ramen en deuren, de dakconstructie, het balkonnetje op de bovenverdieping, het terras, de slordige begroeiing. Hij is altijd dol geweest op deze plek, het domein van zijn sterauteur. Hij klopt op de deur, wij laten hem samen binnen. Achter hem komt Freud, zijn Welsh corgi, mee naar binnen gewaggeld en snuffelt rond in de hal, waar ik de rondslingerende spullen van Benjamin voor deze gelegenheid opgeruimd heb. De hondenpootjes glijden over het glanzende parket. Met zijn korte pootjes en mollige postuur lijkt hij wel wat op zijn baasje.

Beiden spieden rond op zoek naar hapjes. De meeste staan op het kookeiland, verderop. Ik vraag me af waar ik het schaalte pinda's ook alweer neergezet heb, maar Édouard heeft ze al gevonden. Hij mikt er een paar naar binnen alsof het tabletjes van de dokter zijn, zonder kauwen. Een vreetzak, maar wel eentje met een joviale lach en een ontwapenende babbel.

'Sarah, Marceau! Elk jaar kijk ik weer uit naar deze dag. Er verandert hier ook nooit wat. En gelukkig ook maar, dat is het geheim van mijn sterauteur.'

Zijn omhelzing voelt nog altijd sterk en mannelijk, al vermoed ik dat er wel wat zout van de pinda's op mijn schouders achter zal blijven – Freud heeft nog niet de kans gehad zijn baasjes vingers af te likken. Édouard buigt zich plotseling met een samenzweerderige blik naar Marceau.

'Heb je mijn cadeautje ontvangen?'

Ik kijk naar Marceau, die er ongemakkelijk uitziet. Ik heb geen idee waar dit over gaat.

'Luister, Édouard, hij is prachtig, maar... Ik heb geen polsen voor een horloge, en ik zou het zonde vinden als ik hem beschadig.'

'Een Breitling Aviator is echt iets voor jou! Je vliegt tenslotte bijna elke week met die oude Savage Bobber. Toe, Marceau! Je bent een harde werker die zichzelf veel te weinig gunt.'

'Ik heb genoeg aan dit huis en mijn kist. Je kent me toch! Ik heb verder niets nodig. Dan kan ik er ook niets verkeerd mee doen.'

'Jij doet nooit iets verkeerd. Ik durf jouw werk zelfs blind uit te geven, Marceau.'

'Waag het niet.'

'Rustig maar, ik ben niet seniel. Stel dat er nog een fout in een van de verhaallijnen zit... Gelukkig heb ik een paar uitstekende redacteurs achter de hand.'

Marceaus gezicht verandert nauwelijks waarneembaar. Ik weet dat dit hem misselijk maakt.

'Een fout in een verhaallijn... Dat zou funest voor mij zijn, Édouard.'

‘Ach joh, ik plaag je maar. Ik sta altijd te trappelen om te zien waar je nu weer mee komt. Dat weet je.’

Ik reik Édouard de schaal met empanada's aan, terwijl Marceau er-tussenuit knijpt. Freud steekt zijn snuit omhoog in afwachting van de kruimels, maar Benjamin komt aanrennen en leidt hem af. Mijn zoon aait de hond over zijn kop en roept enthousiast zijn naam.

Édouard slikt de laatste hap door met een voldaan gezicht en verdwijnt dan met een bijna ceremonieel loopje naar het terras. Zijn ritueel kan beginnen, altijd ver van mijn woonkamer, omdat ik die zware rookwolken niet verdraag. Ik weet hoe het ritueel gaat. Uit de binnenzak van zijn tweedjasje haalt hij vol eerbied een Cohiba Behike 56 tevoorschijn, de heilige graal voor sigarenliefhebbers, zorgvuldig opgeborgen in zijn cederhouten kistje.

Zijn bewegingen zijn precies, haast liturgisch. Eerst haalt hij zijn zakhygrometer van Xikar tevoorschijn om het vochtgehalte van het dekblad te controleren. Vervolgens laat hij de sigaar tussen zijn ervaren vingers rollen en houdt hem onder zijn neus, genietend van de geuren van leer en kostbaar hout. Met zijn zilveren sigarenknipper gegraveerd met guilloches – een cadeau van Marceau – maakt hij een strakke snede, waardoor de eerste aardse aroma's vrijkomen. Édouard bekijkt de snede aandachtig, als een wijnkenner die de kleur van een grand cru bestudeert.

Zijn st Dupont-aansteker produceert een karakteristieke blauwe vlam. Het aansteekritueel begint: de vlam lijkt voorzichtig aan het voetje van de sigaar, waardoor de tabak wordt voorbereid op het vuur. Dan draait Édouard de Cohiba langzaam rond boven de vlam, als in een minutieus uitgevoerde choreografie. De eerste rookwolkjes kringelen omhoog en beloven een rijke complexiteit aan aroma's – tonen van geroosterde koffie, bittere cacao en oosterse specerijen.

Rond de lippen van de uitgever tekent zich een tevreden glimlach af, terwijl hij de eerste trekjes neemt. Met halfgesloten ogen geniet

hij van het moment alsof hij een vleug van de eeuwigheid proeft. Het ophanden zijnde succes van Marceaus nieuwe roman vermengt zich al met de rookkringels die zachtjes opstijgen in de avondlucht, voor een dans boven het stille water van het meer.

Ik zet de stereo wat harder, we maken veel te weinig gebruik van de versterker. Het geluid vult nu het huis en draagt tot aan het meer. Op sommige avonden heb ik zin om de stilte te verbreken, om het chalet te vullen met een en al lawaai en blijdschap. Ik ontdek Karen die op het terras met haar dochter Zoé aan het dansen is, en met de mijne. Ik heb ze niet zien aankomen. Karen draagt een flatterende, feloranje jumpsuit met vlindermouwen en een ceintuur die haar slanke taille accentueert. De lichte stof en het diepe decolleté doen de rest. Aan haar voeten prijken pumps met enkelbandjes en loeihoge hakken, waardoor ze wel één meter tachtig lijkt. Op dat moment betreur ik dat ik niet gekozen heb voor mijn linnen broek, die mijn vormen benadrukt. Op mijn tenen verwelkom ik Karen met twee zonen en knipoog naar haar terwijl ik haar jumpsuit even aanraak. Ze glimlacht. Ze laat zich weer meetrekken door de meisjes terwijl ik haar vraag waar Rollin, haar man, is. Tussen twee danspassen door gebaart ze met één arm in de richting van de tuin. Verderop, op het gazon, probeert Alexis Marceau en Rollin, al meer dan twintig jaar zijn beste vrienden, klaar te stomen om vanavond te schitteren. Alexis laat hen, met het glas in de hand, allerlei suggestieve heupbewegingen oefenen. Rollin, massief en gespierd, is altijd al onhandig geweest, maar hij volgt. Hij is de beschouwer van de drie, met een warm karakter; de zachtaardige dromer van het stel, die tijdens onze uitstapjes in de natuur op elke vraag over flora en fauna het antwoord weet. Als een echte non-conformist heeft hij zijn vrijheid nooit ingeleverd. Hij leidt een bescheiden bestaan met zijn foodtruck. Vanaf het bordes blaast Édouard traag kringelende rook uit na een trekje van zijn gloeiende sigaar. Zijn gezicht licht op, zijn ogen zijn strak op Marceau gericht. Op dit soort momenten ben ik altijd bang dat er iets zal gebeuren wat

alles kapotmaakt – zoals in de romans van mijn man. Dat een vals alarm een echt drama blijkt.

22.00 uur. Het automatische sproeisysteem treedt in werking. Helemaal vergeten het uit te zetten, mijn hart slaat een slag over. Ik voel een paar druppels en hoor her en der kreetjes van schrik, gevolgd door gelach. Alexis trekt Rollin onder de kunstmatige regen, en Marceau rent naar de blokhut om het systeem uit te schakelen. Terwijl de twee vrienden de omstanders vermaken, trekt mijn zoon me aan mijn mouw onder de verfrissende druppeltjes op deze warme, bijna-zomerse avond. Ik kom iets tot bedaren: we leven nog, het geeft niets – en ik probeer het los te laten.

De magie verdwijnt even abrupt als ze was verschenen. Het sproeisysteem is gestopt, de mannen zijn doorweekt. Alexis trekt zijn kleren uit en probeert Rollin mee te lokken richting het meer. Die heeft geen zin om mee te gaan met de aangeschoten branieschopper; hij is al doorweekt van top tot teen. Alexis staat vrijwel naakt midden in de tuin in de avondschemering. Er valt licht op hem vanuit het chalet terwijl hij Rollin nog een keer roept. Die schudt zijn hoofd. Alexis rent over het gazon en verdwijnt met een duik in het donkere meer. Er verstrijken een paar seconden voordat hij luid spetterend en lachend weer uit de diepte opduikt. Om hem heen fonkelen lichtjes in het klotsende water. In de verte tekenen de Zwitserse oevers zich af als een verlichte slang. De watertemperatuur beneemt je de adem, ik weet er alles van. Zelfs na enkele glaasjes ontsnap je niet aan de bijtende kou. Belangrijker is dat het meer mijn geliefden niet opslokt; het heeft mij al eens uitgespuugd vlak voordat ik zou verdrinken. Dankzij dat moment ben ik een uitstekende zwemmer geworden, met zelfs enkele medailles op mijn palmares. Het meer en ik horen bij elkaar, net als de bossen en bergen.

Rollins natte kleren plakken aan zijn huid, waardoor zijn gedrongen schouders goed te zien zijn.

‘Ik geloof dat ik nu een handdoek nodig heb.’

‘Je hebt wel meer nodig, gekkerd,’ lach ik. ‘Je weet de weg, dus hup naar de badkamer en pak maar wat kleren uit Marceaus kast. Het zal alleen wel een beetje strak zitten.’

Karen en ik barsten in lachen uit terwijl Rollin naar binnen gaat. We kennen elkaar al lang, eerst via onze mannen. Maar we werden dikke vriendinnen en durfden het aan om een verhuurbedrijf voor boten op te zetten, dat inmiddels behoorlijk goed loopt. Op een paar meter van de oever fluit Alexis en gooit zijn boxershorts richting de tuin. Freud aarzelt geen moment; hij vangt het kletsnatte ding uit de lucht en rent ermee naar zijn baasje. Alexis beweegt naar de waterkant en komt er achterstevoren uit, waardoor zijn witte billen zichtbaar worden. Karen reageert het snelst.

‘Alexis! Denk aan de kinderen!’

Alexis trekt zich er niets van aan, doet quasi-onhandig op de steiger en valt weer in het meer. Benjamin begint zich nu ook uit te kleden, maar ik houd hem tegen. Teleurgesteld loopt hij naar de oever, naar Alexis, die me van een afstandje probeert over te halen.

‘Komt niks van in, jongens.’

Even later verschijnt Rollin weer, in droge kleren van Marceau, die hem niet goed passen. Hij heeft ineens een vreemde gezichtsuitdrukking. Moe? Zijn glimlach is verdwenen en hij beent met ferme passen op Alexis af, met een grote badhanddoek voor zijn maatje. Die is nu uit het water gekomen en staat in zijn blootje te bibberen. De bouw van Alexis vraagt niet om zo’n grote handdoek, maar daarmee zal hij er wel beschaafder uitzien voor de rest van de avond.

Ze lopen een stukje verder bij ons vandaan, naar het bos naast de tuin, niet ver van onze motorboot die daar nog steeds ligt te schommelen door Alexis’ capriolen. Ze lijken diep in gesprek. Ik hoop dat Alexis Rollin niet meesleept in weer zo’n gek idee. Deze feestjes hebben altijd iets speciaals waardoor het voelt alsof we twintig jaar terug in de tijd gaan, naar de zorgeloosheid van toen. Marceau komt nu ook naar buiten, met een serieuze blik, alsof hij al ergens anders was

– een bezorgde uitdrukking die ik wel vaker bij hem zie. Waarom vanavond? Zal ik ooit een antwoord krijgen op dit soort raadsels? De paar keer dat ik geprobeerd heb te begrijpen wat hem zo bezighoudt, voelde ik me alsof ik aan de rand van een afgrond stond. Dat is een grens in ons huwelijk. Een onuitgesproken regel, een veilige afstand – veilig voor hém.

Het is vlak na middernacht. De zwemepisode heeft de sfeer veranderd. Het buffet houdt nog stand tegen de laatste aanvallen. Freud trekt de aandacht met zijn geblaf. Zijn haren staan recht overeind en hij kijkt naar het kleine bos naast de tuin. Édouard fluit naar hem, zonder resultaat. Hij moet hem gaan halen. Er scharrelen allerlei nachtdieren rond het chalet. De kinderen staan soms ineens oog in oog met ze als op avontuur gaan in het bos.

Édouard komt terug. Freud hangt in de armen van zijn baasje met zijn tong uit zijn bek, alsof hij alles alweer vergeten is. Édouard bedankt me voor de avond en herinnert Marceau aan de planning voor de komende tweeënzeventig uur, met name aan zijn optreden in het grote literaire tv-programma en aan de studio-opnames voor het radiospotje. De persvoorlichter zal hem de bijgewerkte agenda sturen voor de signeersessies in de boekhandels. Wat ik in de loop der jaren heb geleerd, is dat het schrijverschap slechts een voorwaardelijke vorm van vrijheid betekent. Ik deel mijn man met Édouard, de journalisten, de lezers... Maar ook met heel veel fictieve personages. Als die af en toe konden verdwijnen en iets meer Marceau voor mij overlieten, zou ik dat een stuk fijner vinden. Dat de laptop alleen dicht blijft in de periode dat zijn manuscript verwerkt wordt en door de drukpersen uitgespuugd, vind ik niet genoeg. Maar ik heb er niks over te vertellen, en ik weet niet eens zeker of hij dat heeft.

Om kwart voor twee is iedereen weer naar huis. Hermione en Benjamin liggen eindelijk in hun bed, overmand door slaap. Ik klop zachtjes op de deur van Marceaus werkkamer, zijn heiligdom. Zijn gedempte stem klinkt vlak achter de deur.

‘Nog vijf minuten, ik maak even een bericht af. Ik kom zo.’

In mijn hoofd vertaal ik dat naar een halfuur of een uur. Ik verdwijn in de badkamer en slik een Dafalgan. Vermoeidheid, alcohol – de hoofdpijn zal zo wel komen. Ik ben uitgeput maar tevreden, het was een geslaagde avond. Terwijl ik in mijn bed kruip, trekken de vermoeidheid en de roes van de alcohol aan me. Ik val niet graag in slaap zonder de warmte van mijn man naast me, dus vecht ik tegen de slaap. Ik heb hem nodig. Ik bied nog even weerstand, maar dan schakelt mijn bewustzijn toch uit.